

For et år siden PÅ KRYKKER

For en uge siden STJERNEN I BALLET-FESTIVAL

■ Mindst to gange har Kirsten Simone været lige ved at smide balletskoene og brænde tyls-skørtterne for aldrig nogensinde mere at tænke i tåpspidsdans, spring og pirouetter.

Første gang var efter debut'en i »Et Folkesagn«. Pigen, der ikke vejede mere end 98 pund, og som aldrig har målt mere om taljen, end at et par herrehænder har kunnet spænde helt om den, blev af anmelderne nærmest betegnet som fedt og klodset. (Sådan husker hun det i hvert fald selv bagefter). Kun kammeraten Erik Bruhns trost og balletinstruktøren Vera Volkovas forsikringer fik hende til at fortsætte dansen. Til gengæld har hun nu kunnet indkassere anmeldernes fuldkomne ros. Under den netop afsluttede festival har Kirsten Simone haft så stor succes, at festivalen endda blev udbrøbt som første-danserindens - hendes.

Fald på scenen

Denne sejr er så meget des mere opsigtsvækkende, som Kirsten Simone for et år siden - præcis på denne tid - kørte rundt i rullestol efter en operation, som i uheldigt fald kunne koste hende ikke alene balletkarriere, men også forligheden.

Fra naturens side er Kirsten Simone udstyret med en for en balletdanserinde så fatal konstruktionsfejl som løse ledbånd. Det vidste hun naturligvis ikke, da hun i sin tid af balletlærerinden på Amager blev opmærksomt talt til at forsøge at komme ind på balletskolen på Kgs. Nytorv, men det er senere gået op for hende i al sin alvor de gange, hvor knæet under optræden gik af led.

Helt katastrofalt var det den aften, da hun midt i »Carmen« fandt sig siddende på gulvet med benet i en fuldstændig akavet stilling drejet ud af knæet, og det blev klart, at denne gang var ledbåndet simpelt hen lige på nippet til at sprænge. Selv om hun snart fik skubbet benet på plads og sig selv diskret hjulpet ud af scenen, uden at forestillingen gik helt i stykker, var uheldet sådan et chok for hende, at tanken om at opgive det hele for anden gang spøgte.

Men igen hjalp kammeraters

gode råd: Vi har jo Thomasen. Han hjælper også dig.

Professorens mirakler

Elvind Thomasen er overlæge ved Ortopædisk hospital i Århus, professor i ortopædi og anatomi og en af vore fineste eksperter. At han skulle blive ballettens særlige hjælper, skyldes, at han ikke alene er anerkendt i sit hjemland, men i allerhøjeste grad også ude i verden.

Flemming Flindt havde for nogle år siden et alvorligt uheld i Paris. Han faldt og kom sådan til skade med benet, at en operation måtte til. Balletdanseren tog til en berømt ekspert i London. Hvorfor mig? spurgte denne. Danskerne har jo en meget bedre mand selv, den pragtfulde professor Thomasen i Århus!

Var Flemming Flindts operation hos Elvind Thomasen vellykket, har Kirsten Simones ikke været det mindre. Hun har fået to. En i hvert knæ. Ledbåndene er blevet afkortet og styrket. Operationerne var simpelt hen en nødvendighed, hvis Kirsten Simone skulle fortsætte sin karriere. Men var også en nerve-mæssig belastning. Kom hun nogen sinde til at danse igen? Ingen kunne love hende noget.

I juni sidste år blev hun opereret. Indtil 1. august kørte hun i rullestol og gik på krykker. Men 9. september stod hun på scenen.

Modnet og frigjort

Op i år har hun fået sit livs største succes. Hun er som forandret. Af den søde balletprinsesse er kommet en kunstnerinde af stort dramatisk talent, blev det skrevet.

- Forandret, det tror jeg ikke, siger Kirsten Simone selv, men måske modnet. Man udvikler sig jo med alderen. Ens register bliver større, og man bliver mere frigjort.

Kirsten Simone er ikke meget for at tale om sig selv og sine følelser. Hun, der på scenen kan være den gnistrende sensuelle Carmen eller den glødende Don Quixote'ske spanierinde, virker næsten sky, når man møder hende bagefter i garderoben. Det lyse hår, den blege teint, garderobens hvide vægge, loftet støret

af tyls-skørtternes hvide skyer, det er næsten for meget hvidt. Køl, er den første fornemmelse - indtil man fanges ind af de store, søgende øjne. Alvorlig er nu ikke det samme som afvisende.

Det er betegnende, at der skulle en fremmed - én udefra - til at se, hvad Kirsten Simone også var. Det var Roland Petit, der, da han skulle sætte sin Carmen op for den kgl. danske ballet, hentede Kirsten Simone frem fra rækken af lyse, romantiske balletroller og gjorde hende til den sorte, flammende Carmen.

- Det var dejligt at få lov at vise, at man også er noget andet, siger Kirsten Simone, som i det hele taget er glad for ikke længere at være sat i bås.

- Nå, hvad laver De så om dagen? spurgte endame i et sel-skab sødt balletdanserinden.

Forestillingene om, at en danse-stjerne hviler afslappet på sil-kepuder, indtil hun skal i se-nens lys om aftenen, er vist ret udbredt.

Men en balletdanserindes liv er et slid. Kirsten Simones vist end-ekstra disciplineret. Hun star-ter kl. 9 om morgenen med træ-ning og prøver. Skal der danses på scenen om aftenen, kan hun gå hjem til en hvilepause kl. 15 om eftermiddagen, inden møde-tid igen kl. 17.30. Ellers er det fyraften kl. 16.

Træning og mådehold hedder gærderne omkring balletdanser-indens tilværelse. Mælk, kød, frugt, vitaminer - ingen brød, kartofler, søde sager.

Familielivet må rette sig efter ballettens skema.

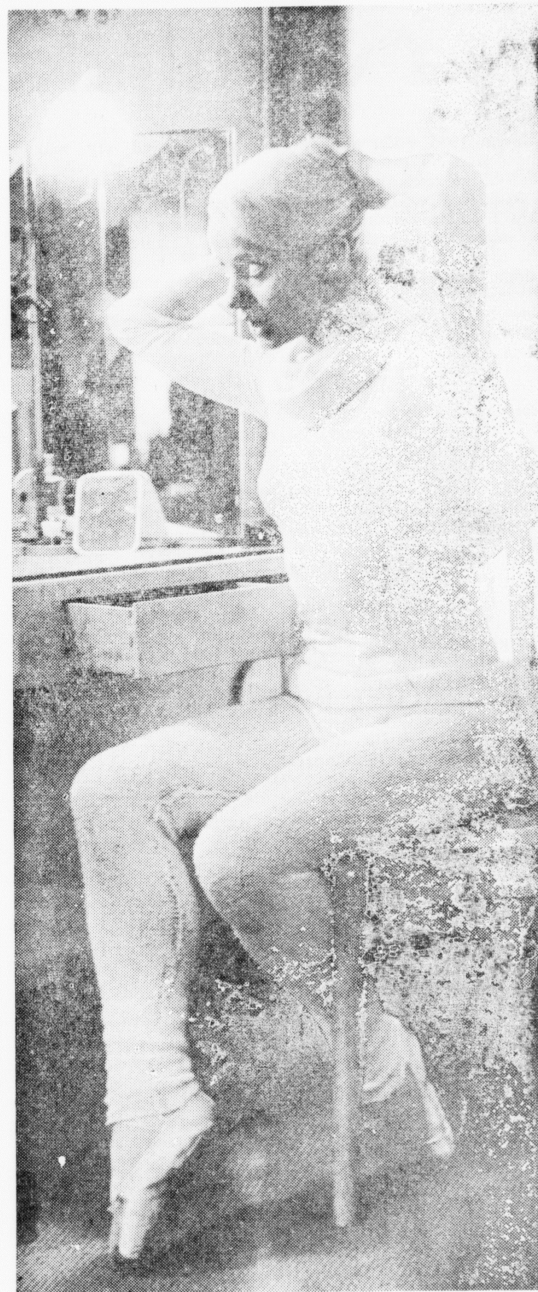
Kirsten Simone har ikke giftet sig endnu:

- Det ville i hvert fald ikke kunen gå at kombinere balletdans med et ægteskab af den almindeligste slags, med mad, der skal være på bordet hver aften kl. 6, og børn, der skal ses efter hele døgn. For mig må det vist vente, til jeg har danset mig træt, afgør hun.

Med en storslået festival-succes noteret endnu før den egentlige sæson, med mange opgaver ven-tende og med spændende gæste-spil i udsigt, er hun så fuld af kræfter og lyst som nogensinde. Og nu skulle knæene ikke kunne drille mere.

Af RUTH NÖRTHEN

Foto: POUL HANSEN

Alvorlig er nu ikke det samme som afvisende

Solo-danserinde Kirsten Simone fandt den professor, der kunne kurere hendes svage knæ, - og blev selv fundet af den instruktør, der så hendes muligheder som gnistrende, sensuel Carmen